

MUS'AB İBN-İ UMEYR RA (1)*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!

.....

Kuveyt'ten gelmiş. Dünyanın meşhur zenginlerinden bir efendi. Yedi sene evvel yirmi milyon lira zekât verdiğini duymuştum ben, bu efendinin. Bütün dünya alemindeki müslümanlarla rabıtası vardır. Her tarafın imdadına yetişir elhamdü lillâh.. Buraya da gelmiş. Buradan da Milano'daki İslâm Cemiyeti'nin toplantısına gidiyormuş. İşi gücü, böyle müslümanların yardımına koşmak...

Konuşma esnasında bize güzel bir nasihat da yaptı; müslümanlar hakkında, müslümanların nasıl olması gerektiği hakkında...

Her zaman okuruz, *Ve's-semâi zâti'l-bürûc sûresini*. Bu sûrede anlatılıyor ki, o zamanın hükümdarları hendekler kazdırmışlar; Allah diyenleri hendeğe attırmışlar. O günün müslümanlarını ateşe atmışlar.

Hendeklere büyük büyük ateşler yakıyorlar:

“—Ya benim dinimden olacaksın, ya da gir ateşe!” diyorlar.

Müslüman olanlar, hiç istiflerini bozmamışlar, o ateşte yanmağa razı olmuşlar ve atlamışlar ateşe...

Bir kadın gelmiş, kucağında da çocuk var kadının; tereddüt ediyor. Belki, çocuğu için

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

tereddüt ediyor. Çocuđa Allah lisan veriyor:

“—Ana, ne düşünüyorsun? Ebediyet aleminde uzun boylu yanmaktansa, burada beş-on dakika yanmayı tercih edelim. At kendini!” diyor.

O da atıyor. Sûre-i Bürûc’da tafsilatıyla, uzunca anlatılıyor.

Müslümanlık çok güzel bir dindir. Öyle —ne derler— her gürültüye pabuç bırakmamak bakımından, güzel bir derstir hepimize...

Allah-u Teâlâ’nın verdiği ecel, hiçbir zaman değişir değildir. Ecelinden evvel kimse ölmez, ecelinden sonraya da kimse kalmaz. Muayyen dakika ne zamansa, o zaman alırlar canı... Şunun bunun müdahalesi ile bugün ölenler var meselâ; hep bunlar ecelleriyle ölmüşlerdir. Ecelsiz ölen yoktur. Onlara ecel o şekilde takdir olunmuş ve o şekilde gitmişlerdir.

Binâen aleyh, ölümden kurtulmanın çaresi de yoktur. Şöyle yaparsan kurtulursun, böyle yaparsan kurtulursun demek boştur. Korkaklığın da ölüme faydası yoktur.

Onun için, Allah hepimizi affetsin... Bize lütfettiği bu İslâm dininin kadr ü kıymetini anlamak, şuurlu bir müslüman olabilmek devletini cümlemize nasîb eylesin...

Dünyanın gözü de hep bizlerde... Allah hepimize sağlam akîde ihsan buyursun... Metanet versin, sabr ü selâmet versin...

Bize de sabır tavsiye etti. *Estaizü b’illâh:*

وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

(البقرة: ٢٤٩، الأنفال: ٦٦)

(*Va'llàhu mea's-sàbirîn*) diye Kur'an'ın birçok yerlerinde gelir: "Allah sabırlılarla beraberdir." (Bakara, 2/249, Enfal, 8/77)

"—Sabreden derviş, muradına ermiş" derler.

Onun için, her zorluğa göğüs germek ve yılmadan İslâm'ın müdâfii ve muhafızı olmak hepimizin vazifesidir.

İslâm'ın iki yolu var: Birisi *emr-i bi'l-ma'ruf*, diğeri *nehy-i ani'l-münker*... Bununla her müslüman me'murdur. Bu, devletin polisine, jandarmasına ait bir şey değildir. Her müslüman hem *emr-i bi'l-ma'ruf* yapacak, hem de *nehy-i ani'l-münker* yapacak. Fenalıklara engel olmağa çalışacak; iyilikleri de teşvik edecek, yaptırmaya çalışacak...

Cuma günü söyleyeceğim bir Mus'ab vardı. Şimdi de söyleyivereyim de, Cuma'ya yine söylerim:

Mus'ab isminde birisi, Umeyr'in oğlu... İlk müslümanlardan.

İslâmiyet'i çok acı... Şimdi, Peygamberimiz saklı, iman âşikâre değil yâni. Bir evde etrafına gelen beş-on kişiye müslümanlığı anlatıyor. Mus'ab da duymuş ki, müslümanlık diye bir şey var ortada... "Acaba nedir?" diyerekten, Peygamberimiz'in gizli olduğu yeri buluyor. Giriyor içeriye, dinliyor. Peygamber SAS nasihat ediyor, dini anlatıyor. Hristiyanlıkla mukayese ediyor, bir şeyler yapıyor.

Mus'ab, gayet zengin bir adamın evlâdı... Çok güzel, çok da zengin... Çok da şık giyinen bir genç... Müslüman oluyor.

Müslüman olanlara çok eza, cefa yapıyorlar. Yaşama imkânı yok gibi o devirlerde, müslüman olanların... Diyor ki:

“—Ben kimseden korkmam ama anamdan korkarım. Anam benim müslüman olduğumu duyarsa, kim bilir bana neler yapar? Annedir çünkü... Haber vermeyin ona!” diyor.

Fakat bir müşrik annesine:

“—Senin oğlun da müslüman oldu.” diyor.

Annesi de bunu hapsediyor, odanın birine kilitliyor.

O zamanlar müslümanlar, Mekke'yi terk edip Habeşistan'a kaçmaya mecbur oldular. O sıralarda Mus'ab da bir yolunu buldu, Habeşistan'a kaçanlarla beraber o da kaçtı.

Şimdi biz, bu mahalleden öbür mahalleye, bu komşudan, öteki komşuya gitmeye zorlanıyoruz. Zorluk var diyoruz, şu bu diyoruz, bin bir bahane buluyoruz. O günkü devirde, Mekke'den çıkıp da ta Habeşistan gibi diyara gitmek, lafta kolaydır. Vasıta yok, hep yayan yapıldak...

Gidiyorlar, fakat orada barınamıyorlar. Bir müddet sonra, yine geri dönüyorlar. Geri döndükleri vakitte, annesi bunu yine hapsediyor. O zaman SAS Hazretleri, onu Medine-i Münevvere'ye kaçırıyor.

Peygamber o zaman Mekke'de, İslâm da daha gelişmiş değil... Orada, Peygamber

SAS gelinceye kadar, tam yetmiş iki kişinin müslüman olmasına sebep oluyor.

Orada durmuyor, etrafındaki köylere gidiyor, kasabalara gidiyor, cemaatlerin arasına gidiyor. Putların fenalığından bahsediyor, İslâm'ın ulviyetinden, Allah'ın birliğinden bahsediyor. İnsanların içlerinde nasipleri olanlar müslüman oluyorlar.

Neticede bir köye gidiyor. Orada müslümanlığı anlatmaya çalışırken, oranın ağası olan herif kızıyor:

“—Bu ne demek?” diyor.

Hemen kılıncını çekiyor, geliyor, onun başına dikiliyor:

“—Eğer yaşamak istiyorsanız, gidin buradan... Yoksa kafanızı keseceğim!” diyor.

Mus'ab zavallı, güzel de idareci bir efendiymiş. Allah rahmet eylesin...

“—Efendi, biz buraya döğüşmeye gelmedik. Ben konuşuyordum. Müsaade et, otur, sen de dinle! Hoş görürsen ne âlâ; görmezsen, biz de bırakır gideriz. Zorla işimiz yok.” filân diyerekten adamı iknâ ediyor.

Oturtuyor oraya, ona güzel bir Kur'an okuyor. Peygamber'den aldığı ilhamların bazılarından, putların boş şey olduğundan bahsederekten, adamın gönlünü yumuşatıyor:

“—*Eşhedü en lâ ilâhe illa'llâh, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühû*” dedirtiyor.

Evvelâ konuşmayın diyor; arkasından da

kelime-i şehadet getiriyor, müslüman oluyor.

Onun için, telkinin çok faydası var. Usûlü dairesince anlatmalı, kavgaya gürültüye lüzum yok... Put dediğin senin taştan yapılmış, cansız bir mahlûk... O mahlûktan medet ummak ne kadar cahilâne bir şey! Bugünün münevveri bile buna aldanmakta... Bugünün münevverleri bile –Allah korusun– yine bu taşlara tapılmaktalar, şefaathçi diyerekten. Hiç taştan şefaathçi olur mu?

Şimdi, Peygamber SAS Medine'ye hicret etti, geldi. Geldikten sonra Bedir Harbi oldu. İkinci harp Uhud Harbi oldu. Uhud Harbi'nde Cenâb-ı Peygamber bayrağı Mus'ab'a veriyor. Mus'ab böyle iki tarafa koşturuyor, askeri şecaate getiriyor. Düşman da kalabalık tabii... Orada ecel gelmiş. Bir düşman süvarisinin

hücumuna uğrayarakten kolları kesiliyor. Kendisi de orada bayrak elinde, şehid düşüyor.

Cenâb-ı Peygamber, harp sonunda şehidleri toplarlarken, Mus'ab'a çok ağlamış. Çünkü Mus'ab çok zengin bir babanın evlâdı, çok ferah fahur büyümüş; fakat İslâmiyet uğrunda pek çok fedâkârlığa katlanmış. Aç, yarı aç, yarı tok, bir gün aç, bir gün tok; hep İslâmiyet lehinde çalışmalar yapıyor. En nihayet de şehadet şerbetini içiyor.

Bir gün Rasûlüllah SAS onu görmüş. Kış günü, üşümüş, üstünde bir şey yok. Kendini muhafaza için bir posta bürünmüş giderken, Rasûlüllah demiş ki:

“–Şuna bakın! Bir babanın ne kıymetli bir evlâdı

idi. Bugün, İslâm yolunda her şeyini bıraktı. Anasını da bıraktı, babasını da bıraktı, malını mülkünü de bıraktı. İslâm fedaisi!” diyerek, daha hayatında iken onu öyle görünce ağlamış.

Onun için, Allah Celle ve A'lâ cümlemize din ve iman aşkı, iman gayreti versin de, dinimizi yalnız kendimize hasretmeyelim! Etrafımızdaki insanlara, komşulara dinin fadâilinden bahsetmekte ne beis var? İyilikle, güzellikle anlatmaya çalışalım!

Bu fena, at onu dışarıya... Bu da kötü, onu da at dışarıya... Biz bize kalalım mı? O, kâfirleri yola getirmiş, bizimkiler de herhalde yola gelir. Gelecek olanı tabii...

Allah affetsin kusurlarımızı... İmanımızda kemâl nasîb etsin... Sevdiği, razı olduğu kulları arasına cümlemizi kabul etsin...

Bu dünya fânî diyoruz ama dilimiz diyor. Ashab-ı kiram bunu güzel anlamış, dünyaya hiç metelik vermemiş...

Nasıldı o Selmân-ı Fârisî? Evinde bir şey yok; “—Ben nasıl gideceğim huzur-u Rasûlüllah’a?” diye ağlıyor.

Biz ne yaparız bilmem! Dünyaya o kadar bel bağlamışız ki, bu bel bağlayış bizi her fedakârlıktan uzak ediyor.

“—Ne yapalım çoluk var, çocuk var, ev var, bark var...” diyoruz.

Selman'ın babası çok zengin, emtiası çok, her

şeyi çokmuş. Mus'ab'ınki de öyle ama iman için hepsini feda etmişler. Hiç bir şeyi gözleri görmüyor.

O günkü ilimle bugünkü ilim arasında dünya kadar fark var ama bugünkü bilgiler dilde, içeriye inmiyor. O gün böyle bilgilerin hiç biri yoktu ama iman bilgisi hepsinin üstündeydi el-hamdü lillâh!

Allah onlara nasîb olan imandan, bir nebze de bize ihsân etsin inşâallah...

El-fâtiha!

Mehmet Zahid KOTKU

05. 10. 1978 - İskenderpaşa Camii

(Perşembe, Yatsıdan Sonra)

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü